

Vệ Linh Phong

Contents

Vệ Linh Phong	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23

Vệ Linh Phong

Giới thiệu

Thể loại: Đế vương công x Quan văn thụ, ngược, sinh tử văn, HEGió làm phong linh lắc mình. Tinh tình tinh. Âm thanh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-linh-phong>

1. Chương 1

Gió làm phong linh lắc mình.

Tinh tình tinh.

Âm thanh trong trẻo bao bọc bảo vệ lấy thanh niên nọ. Y ngửa mặt nhìn trời, khuôn mặt đẹp tới mê người, đáng người mảnh khảnh, nhưng đôi mắt lại đượm màu đau thương tỷ như chỉ một chút nữa y sẽ vỡ vụn trong bi ai.

Linh phong linh phong âm thanh của đất trời, có thể nào khiến ta hòa vào người, rồi đi thế tục?

Linh phong linh phong.

“Vệ Linh Phong, Linh Phong đại nhân!” Cố Trần Ngôn lay người đang ngủ gật trên bàn.

” Nếu huynh mệt quá thì về phủ nghỉ ngơi đi, ta sẽ xin phép hộ huynh”

Vệ Linh Phong từ từ mở mắt, đôi mắt xinh đẹp lại nhuộm một tầng mơ hồ khiến người động lòng.

”Cố huynh, Bảo Bảo nhà ta bảo không thể về trước khi hoàn thành công việc a”.

Bảo Bảo là tỷ tỷ của Vệ Linh Phong nhưng nàng từ nhỏ đã mang tật, đầu óc không khác gì một hải tử. Lần trước Vệ Linh Phong vì muốn nhanh chóng về với Bảo Bảo mà thường chôn việc về sớm, sau đó Tổng đại nhân sai người tới trách phạt một hồi, ai ngờ tỷ tỷ nghe được liền nghiêm khắc nhắc nhở y phải nghiêm túc. Ai bảo Bảo Bảo là tâm can bảo bối của Vệ Linh Phong, bảo bối đã dặn y phải tuân theo thôi.

Nhắc thân mình đứng dậy, y tiếp tục làm công việc sắp xếp thư khố.

Ai, tại tên hoàng đế nào đó hôm qua quá mực vô độ mà. Vệ Linh Phong mệt mỏi xếp Tứ thư lên giá. Năm năm tròn, năm năm lấy sắc thị quân.

2. Chương 2

Mặt trời ngả bóng, Vệ Linh Phong về Vệ phủ. Trong nhà không có hạ nhân, chỉ có y, tỷ tỷ Vệ Ngũ Nghi, nha hoàn của Vệ Ngũ Nghi – Lạc Họa.

”Công tử, tiểu thư hôm nay chơi rất hăng hái nô tỳ chưa chuẩn bị cơm nước gì” Lạc Họa gấp gấp nói. Vệ Ngũ Nghi thần trí không tỉnh táo, như hải tử ham chơi chỉ có một Lạc Họa chăm sóc gần như không nổi nên việc nhà thường thì nàng giúp được thì giúp chứ phần lớn đều do Vệ Linh Phong đảm nhiệm. Tuy thế Lạc Họa vẫn có chút áy náy.

”Được, để ta xem” Vệ Linh Phong nói rồi xắn tay áo vào bếp.

Một món mặn, một món canh, bữa cơm có chút đậm bạc.

”Bảo Bảo tỷ tỷ hôm nay chơi những gì?” Vệ Linh Phong xới cơm ra bát, cẩn thận nhìn Vệ Ngũ Nghi ăn.

”Bay, bay” Vệ Ngũ Nghi cao hứng nói.

”Hôm qua, tiểu thư thấy có người thả diều, liền hôm nay đóng giả làm diều, bay cả một ngày, nô tỳ lo lắng tiểu thư ngã, nên chạy theo luôn” Lạc Họa kể.

”Vất vả cho người rồi” Vệ Linh Phong ôn nhu cảm tạ Lạc Họa.

”Công tử không việc gì. Là Lạc Họa tự nguyện” Lạc Họa cười nhanh tay gấp chút thức ăn cho Vệ Linh Phong.

Vệ Linh Phong trở về phủ, Ngũ Nghi và Lạc Họa tới Đình thôn ngắm hoa đào, thả dài cô đơn y vào phủ. Ăn qua loa bữa tối rồi bắt đầu viết chữ.

Nét bút như rồng bay phượng múa, uyển chuyển mà hữu lực.

Đồng dạng lúc đó, tại Thượng thư phòng, Huyền Thiên quốc Huyền Ngạo Đế, Huyền Phượng đang phê duyệt tấu chương. Nét bút kiên định, mạng mẽ, uy vũ. Dường như phê tấu chương đã lâu, thắt lưng có chút đau nhức, Huyền Phượng đứng dậy, vận động vài cái để thư giãn gân cốt lại nhìn thấy trời đã khuya. Gió nhẹ nhẹ thổi mang theo thanh âm tinh linh tinh linh.

Là cung nữ nào đang mang theo chuông gió đi qua cửa cung.

Gợi cho hần nhớ đến y.

Trên tay y đeo một đôi chuông nhỏ bằng ngọc, theo cử động mà phát ra âm thanh mê người.

Hần nhớ lại một đêm cũng đầy gió như vậy, hần ngụ tại Vệ quốc công phủ.

Đêm đó, Vệ Linh Phong – Vệ tam công tử lên vào phòng hần, phục dưới thân hần mà cầu xin.

” Hoàng thượng hẳn hứng thú” y kiêu mị ôm lấy hắc, thổi hơi thở nóng hổi vào gáy hắc. ” Chỉ cần cho thảo dân một phủ đệ nhỏ, một chức quan nhỏ”

Gió lại thổi, Huyền Phượng nghĩ tới Vệ phủ một chuyến cũng không tệ.

Nào ngờ tới nói lại thấy Vệ Linh Phong ngủ gục trên bàn, bên cạnh là hơn chục cuộn tranh chữ cùng vài bức tranh thủy mặc.

Nét bút thanh tao, lại được viết ra từ đôi bàn tay lấy sắc hoặc quân.

Vệ Linh Phong ngủ không sâu nên nhanh chóng cảm thấy có người tới. Y từ từ mở mắt ra.

” Hoàng thượng!” Đôi khi Phượng Huyền cải trang xuất cung cũng tới chỗ của y, nhưng chưa bao giờ vào lúc muộn thế này.

” Đêm nay gió to, nhớ lại hôm gặp ngươi nên có chút bồi hồi” Phượng Huyền nói.

Vệ Linh Phong một bên thu thập tranh chữ, một bên nói:

” Hoàng thượng vẫn còn nhớ sao?”

” Hôm nay bất giác nhớ lại thôi” Dứt lời Huyền Phượng tiến tới chỗ Vệ Linh Phong.

Huyền Phượng cùng Vệ Linh Phong là mối quan hệ mua bán xác thịt, gặp nhau thì có việc phải vòng vo.

Huyền Phượng thân là vua một nước, đáng lý ra không cần theo Vệ Linh Phong chơi trò trao đổi, nhưng dù sao nam phong cũng chỉ được chấp nhận cho tầng lớp thấp, còn quan lại và họ hàng và đế vương thì không được phép dây dưa do sợ làm loạn kỷ cương phép nước. Thêm nữa, thân là nam nhân lại phục dưới thân một nam nhân, nào có kẻ sĩ nào cam tâm tình nguyện. Vì thế khi Vệ Linh Phong đề nghị, Huyền Phượng cũng cảm thấy thú vị nên đồng ý.

Tuy nhiên, lần đầu tiên với hắc Vệ Linh Phong đã tỏ ra rất thuần thực, thiếu niên quá mười lăm tuổi lại rõ việc phục dưới thân nam nhi? Quả là con của kỹ nữ, lại không biết y đã bị bao người hưởng qua.

Nghĩ vậy làm Huyền Phượng có chút tức tối, động tác cũng mạnh bạo.

Hoan ái qua đi, hắc không nhìn Vệ Linh Phong, phất tay áo rời đi.

Sáng hôm sau, Vệ Linh Phong dần có lại ý thức nhưng thân thể nặng nề khiến y không muốn ngồi dậy, mặc kệ thân thể đầy vết thâm tím, y lại trầm trầm ngủ.

Trên triều sớm, các vị đại thần đang bàn bạc chuyện biên soạn Đại kinh thư, trong đó tổng hợp lại các tư tưởng của đạo gia, nho gia.

“Sách của đạo gia, nho gia đều có trong Thư khố, nhưng hôm nay đảm nhiệm sắp xếp sách Vệ Linh Phong đại nhân lại cáo ốm, vì thế mong các vị đại nhân để lại hôm khác bàn bạc” Ngự sử đại nhân Tống Du lên tiếng.

” Được” Đại học sĩ Vô Di liền chuyển sang chuyện tổ chức lại một số chức quan.

Buổi triều kéo dài tới gần trưa mới kết thúc.

” Hoàng thượng, hôm nay là tết Đoan Ngọ, ngoài thành có tổ chức lễ hội, hoàng thượng có nhã hứng?” Tiểu Thuận Tử háo hức nói, Tiểu Thuận Tử vào cung từ bé, vốn không có cơ hội được xem các sự kiện như này, nhưng Huyền Phượng lại thường xuyên cải trang tham gia các hoạt động dân gian nên Tiểu Thuận Tử cũng được đi cùng.

” Tối nay có việc cho ngươi, không thể đi cùng ta” Huyền Phượng nói. ” Tam vương gia muốn tới thanh lâu thị sát, ngươi đi theo y”

Tiểu Thuận Tử vâng lời, y còn muốn để một thái giám hoặc cung nữ đi cùng Huyền Phượng nhưng bị hắc từ chối. Huyền Phượng ra ngoài chỉ quen đem theo Tiểu Thuận Tử nhưng việc bên tam đệ nguy hiểm trùng trùng cần một người nhanh nhẹn đi cùng.

Trời nhá nhem tối, hoa đăng bắt đầu được treo lên, trên phố đông vui tấp nập.

Huyền Phượng dạo chơi một lúc, lại nhớ tới Tổng đại nhân bảo Vệ Linh Phong hôm nay cáo ốm, liền tới Vệ phủ.

Trong phủ im ắng, trời tối mà còn chưa lên đèn, tình trạng trong phòng Vệ Linh Phong khiến Huyền Phượng kinh ngạc.

Vệ Linh Phong vẫn giữ nguyên tình trạng như lúc hần rời đi đêm qua, mấy vết thâm tím thâm lại nhìn vô cùng đáng sợ, e rằng người cũng chưa được tẩy rửa.

Huyền Phượng liền sai thị vệ đi đun nước nóng, còn bản thân gọi Vệ Linh Phong dậy.

“Lạc Họa tới xem tỷ tỷ đi đi, để ta ngủ một chút nữa đi” Vệ Linh Phong nhẹ giọng.

Huyền Phượng trước mặt Vệ Linh Phong trẻ con như vậy liền không biết làm thế nào.

“Tỉnh dậy thôi, trời tối rồi, người cần tẩy rửa nữa” Huyền Phượng vỗ vỗ vào mặt Vệ Linh Phong.

“Bảo bảo, tối qua đệ rất mệt, để đệ ngủ thêm một chút nữa được không?” Vệ Linh Phong thấy có bàn tay áp áp vỗ lên má mình lại nhắm thành Vệ Ngữ Nghi.

Huyền Phượng có chút bó tay với người đang mê ngủ trước mặt.

Sai thị vệ bưng mộc dũng vào, hiện tại không có Tiểu Thuận Tử, Phượng Huyền không biết lấy ai tắm rửa cho Vệ Linh Phong, hần không muốn cho thị vệ bên ngoài chạm vào Vệ Linh Phong.

“Vệ Linh Phong, mau dậy” Phượng Huyền cố gọi Vệ Linh Phong lần nữa.

Làn này Vệ Linh Phong trực tiếp gạt tay hần ra, vùi người vào trong chăn ngủ tiếp.

Huyền Phượng muốn bỏ Vệ Linh Phong ở lại nhưng ban này y nói tối qua rất mệt?

Huyền Phượng tiến tới bế Vệ Linh Phong thả vào mộc dũng, xắn tay áo, bắt đầu chà rửa.

Da thịt trắng nõn, độ đàn hồi rất tốt.

Tựa như y thức lúc này mới trở lại, Vệ Linh Phong mở mắt, kinh ngạc thấy mình đang ở trong mộc dũng, còn Huyền Phượng đang vì mình kỳ lưng.

Huyền Phượng?

Giật mình kinh hãi, Vệ Linh Phong đột ngột đứng dậy.

“Vi thần tham kiến hoàng thượng”.

Phượng Huyền thấy người tỉnh liền buông khăn tắm “Người dậy rồi thì tự lo đi, ta đợi ở thư phòng” Nói rồi quay lưng đi.

Vệ Linh Phong bị kinh ngạc quá độ, tắm rửa qua loa rồi chạy ra phòng khách.

“Hoàng thượng tới bất ngờ, vi thần chưa kịp chuẩn bị gì, mong hoàng thượng thứ lỗi” Quỳ xuống, cẩn thận hành lễ.

“Lần sau không nên như vậy, dù người chỉ là nam sủng nhưng không thể bạc đãi thân mình, thân thể người là của ta hiểu không?” Huyền Phượng cao giọng nhắc nhở

Vệ Linh Phong cũng rất quy củ dập đầu “Vi thần biết tội, mong hoàng thượng lượng thứ”.

“Biết là tốt, trong nhà cũng nên có thêm vài nha hoàn, người làm” Huyền Phượng nhìn xung quanh im ắng không hài lòng.

“Vi thần cùng tỷ tỷ sống vẫn ổn, không cần thêm người. Chuyện gia sự thảo dân cũng có thể đảm đương đôi chút” Vệ Linh Phong lên tiếng.

“Vậy trăm đôi rồi, Vệ đại nhân có thể chuẩn bị chút thức ăn?” Huyền Phượng nhìn Vệ Linh Phong, công tử thế gia như y cũng biết nấu ăn?

Vệ Linh Phong lần nữa bị bất ngờ Phượng Huyền muốn ăn thức ăn y nấu.

Nhanh chóng làm được hai món mặn, một món canh rồi bưng lên cho vị hoàng đế cao cao tại thượng kia.

“Cơm canh có chút đạm bạc, mong hoàng thượng thứ lỗi” Vệ Linh Phong có chút áy náy, Huyền Phượng thường ngày ăn sơn hào hải vị, nay nhìn mâm cơm chỉ có chút thức ăn mặn nhạt có khiến hấn tức giận. Nhưng do hấn tới bất ngờ, trong nhà cũng chỉ có những thức ăn này.

Huyền Phượng đúng là không hài lòng, Vệ Linh Phong thường ngày ăn uống như vậy hỏi sao lại gầy.

Cầm đũa, nếm chút thức ăn, lại thấy hương vị không tệ.

“Người cũng ngồi xuống ăn đi” Huyền Phượng ra lệnh.

Vệ Linh Phong thụ sủng nhược kinh, mặt khác đây là nhà mình, từ sáng tới giờ cũng chưa ăn gì, liền không nề hà, ngồi cùng bàn với Huyền Phượng bắt đầu ăn.

Huyền Phượng có chút cảm thán. Mỹ nhân đến ăn cũng đẹp nha.

Cơm tối xong xuôi, Huyền Phượng cũng không ở lại lâu, Vệ Linh Phong nhìn bóng quân vương rời đi, không hiểu sao trong lòng có chút cô đơn. Khẽ thở dài, rồi xoay người vào nhà mang chỗ tranh chữ kia đi bán.

3. Chương 3

Huyền Thiên quốc quân đội anh dũng thiện chiến, nổi tiếng khắp nơi một phần là nhờ ngựa chiến, từng con từng con đều rất thiện chiến chiến là nhờ Đế Vương các đời đều tự mình tới Hồ Hạt tộc mua ngựa, khiến người Hồ Hạt cảm động, nuôi ra những con ngựa anh dũng nhất.

Tháng sáu, Huyền Phượng xuôi mạn bắc tới Hồ Hạt tộc. Lúc này trong kinh thành lại xảy ra dịch bệnh.

“Bảo Bảo, bên ngoài đang có ôn dịch, tỷ tỷ mấy ngày nay không nên ra ngoài” Vệ Linh Phong ôn nhu dặn Vệ Ngũ Nghi.

“Điều” Vệ Ngũ Nghi phản đối, nàng muốn ra ngoài thành chơi đùa.

“Sau này có thể chơi mà, nếu tỷ sinh bệnh đệ sẽ rất đau lòng” Vệ Linh Phong chưa xốt nói.

Nhìn thấy nỗi đau đang dâng lên trong mắt Vệ Linh Phong, Vệ Ngũ Nghi ngoan ngoãn gạt đầu.

“Ai bảo tỷ tỷ của ta không hiểu chuyện chứ” Giấu đi đau thương trong mắt, Vệ Linh Phong xoa đầu Vệ Ngũ Nghi.

“Tối về mua bánh hoa cao cho tỷ”

“Được, bánh hoa cao” Vệ Ngũ Nghi vui mừng.

Trên triều, các vị đại nhân đang đau đầu, ôn dịch ác liệt, triều đình cần cử người tới lo liệu, nhưng chốn hiểm nguy, bệnh dịch lại chưa tìm được thuốc điều trị, lần này có đi mà chưa chắc trở về được. Mặt khác, nếu cưỡng chế bắt quan viên đi thì chỉ loạn thêm. Nhưng người tình nguyện vào chốn biển lửa này là ai đây.

Vệ Linh Phong vừa tới phủ nha liền thấy các đại nhân mặt chau mày nhíu, liền đoán được sự tình.

“Tổng đại nhân” Vệ Linh Phong chấp tay “Linh Phong chỉ là một quan viên nhỏ, nhưng cũng là người đọc sách thánh hiền, nay bách tính lâm nguy, Linh Phong xin góp chút sức mọn”

Tổng đại nhân thấy Vệ Linh Phong tự nguyện liền vội vàng đồng ý.

Vệ Linh Phong cũng không chậm trễ, lập tức tới phố Đông, trước đó chỉ kịp về nhà dặn Lạc Họa vài câu.

Thành đông vốn nhộn nhịp nay lại một mảnh tiêu điều, mùi thi thể cùng cái nóng bốc lên khiến cho Vệ Linh Phong cảm thấy ngột ngạt. Nhưng gạt qua cảm giác của bản thân, Vệ Linh Phong sai người đưa dân chúng bị bệnh vào một chỗ, lấy nước vệ sinh sạch sẽ, người chết thì mang đi đốt để tránh truyền bệnh. Lại

đích thân mời đại phu tới xem bệnh. Từ đại phu cũng coi là người nhân đức, liền theo Vệ Linh Phong tới tìm cách trị bệnh.

Nửa tháng dài dằng dặc qua đi, ôn dịch cuối cùng cũng được kiểm soát. Vừa vặn lúc này Huyền Phượng từ phía bắc trở về cũng tức tốc tới đông thành.

“Linh Phong thúc thúc, Hoa nhi tặng ngài này” Tiểu cô nương mới bảy tuổi, e ấp giơ một bông hoa ra trước mặt Vệ Linh Phong.

“Tiểu cô nương, hoa đẹp phải xứng với giai nhân” Nói rồi tình nghịch cài đóa hoa nhỏ lên tóc tiểu cô nương, rồi cười rộ lên.

Huyền Phượng đi tới chính là gặp một màn này, lần đầu tiên hắn thấy Vệ Linh Phong cười rộ lên như vậy, rực rỡ, trong sáng, len lỏi quện vào lòng hắn, gợi lên thứ cảm xúc không tên.

“Vệ Linh Phong” Huyền Phượng lên tiếng gọi.

Vệ Linh Phong quay lại ôn tồn thi lễ.

“Vi thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế”

“Bình thân, dịch bệnh sao rồi?” Huyền Phượng phát tay áo ý bảo Vệ Linh Phong đứng lên.

“Đã khống chế được, Từ đại phu y thuật cao minh, qua mấy đêm thức trắng cũng tìm được thuốc điều trị. Mọi chuyện cũng coi như tương đối ổn, vài hôm nữa thần sẽ về phủ nha nhận mệnh” Vệ Linh Phong nói xong liền chấp tay thi lễ.

“Tốt lắm, chuyện ở đây để cho Tiểu Thuận Tử lo, người mau theo ta hồi cung” Thấy Vệ Linh Phong đứng tại chỗ đầy mầm bệnh này, Huyền Phượng thấy không thoải mái chút nào.

“Hoàng thượng, mọi việc cũng tương đối rồi, vi thần mấy ngày nay ở tại đây nên nắm chắc công việc. Bây giờ để Thuận công công tiếp quản e công công không nắm rõ công việc. Chỉ là còn chút việc cần giải quyết. Xin hoàng thượng...”

Chưa kịp nói hết câu, Vệ Linh Phong thấy trước mắt tối sầm, ngã ra sau. May mà Huyền Phượng nhanh tay, đỡ lấy y, nhưng Vệ Linh Phong đã chìm trong hôn ám.

“Linh Phong công tử” Từ đại phu từ xa vừa gọi tên người vừa chạy tới. Nhanh chóng vén tay áo Vệ Linh Phong, cẩn trọng bắt mạch.

“Muôn tâu, Linh Phong đại nhân đã nhiễm ôn dịch, thảo dân nghĩ nên để đại nhân về phủ nghỉ ngơi, nơi này tử khí nhiều không tốt” Từ đại phu đang nói thì cảm thấy có ai đó nắm tay áo mình.

“Trong phủ...có...Bảo Bảo...không thể về” Thì ra Vệ Linh Phong vừa tỉnh lại.

“Nhưng nơi này, con gái lão phu vừa sinh, cũng không thể để đại nhân về đó được” Từ đại phu khó xử.

“Trẫm có một biệt viện nhỏ gần đây, để Vệ đại nhân tới đó dưỡng bệnh đi” Biệt viện này là chỗ Huyền Phượng ở mỗi khi ra khỏi hoàng cung.

“Đa tạ hoàng thượng” Từ đại phu chắt vật đỡ Vệ Linh Phong đứng lên.

Huyền Phượng liền không nói một lời, bế Vệ Linh Phong lên. Tuy Từ đại phu đã qua ngũ tuần, lại đã làm ông nội nhưng hắn thấy ông đỡ Vệ Linh Phong liền thấy khó chịu.

Bệnh đến như núi đổ bệnh kéo như tơ, Vệ Linh Phong năm năm nay chưa từng ốm, lần này lại chuyển biến rất chậm.

Sốt cao liên tục ba ngày Vệ Linh Phong mới từ mê man tỉnh lại. Nhưng không có cắt sốt hẳn, cứ tới tới y lại nóng lên.

Huyền Phượng ngoài giờ thiết triều đều tới biệt viện, nhìn hắn âm trầm cung nhân ai cũng sợ trêu vào lão hổ đang thịnh nộ.

“ Tại sao y vẫn không khá hơn” Huyền Phượng nhìn Từ đại phu, nếu ánh mắt có thể giết người, không biết Từ đại phu đã đầu thai mấy lần rồi.

“ Bẩm hoàng thượng, thông thường nếu uống thuốc thì ba ngày sẽ hết sốt, nhưng Linh Phong đại nhân nửa tháng nay vất vả, thường xuyên thức trắng đêm sức khỏe suy yếu nên bệnh cứ dây dưa mãi” Từ đại phu cẩn trọng bẩm báo.

“ Y đến khi nào có thể khỏi hẳn?”

“ Bệnh đến như núi lở, bệnh kéo như tơ. Thảo dân cũng không nắm chắc” Từ đại phu lấy hết dũng khí, nhìn hoàng thượng như muốn đem mình ra lẫm trì ông có chút sợ hãi.

“ Được rồi, người lui đi” Huyền Phượng cũng bất lực.

Từ đại phu vội quỳ an

“ Còn nữa, tại sao gọi y là Linh Phong đại nhân, Linh Phong là tên các người được phép gọi sao?” Huyền Phượng gọi Từ đại phu đang cáo lui lại chất vấn.

“ Là đại nhân muốn chúng thảo dân gọi như vậy, đại nhân dường như không thích bị gọi là Vệ đại nhân” Nhìn ánh mắt đầy sát khí của Huyền Phượng, Từ đại phu không dám gọi

“ Linh Phong đại nhân”.

“ Được rồi, người lui đi”

Từ lão đại phu nhanh chóng cáo lui.

Thiếu niên xinh đẹp vì bị bệnh mà sắc da tái nhợt, môi khô nứt, tinh thần uể oải nhưng không hiểu sao đập vào mắt Huyền Phượng vẫn là một mỹ cảnh.

Vệ Linh Phong ngồi tựa vào thành giường, chỉ mặc áo trong màu trắng, chăn lụa đắp tới bụng. Y vừa uống thuốc xong nên trong phòng vẫn còn vương mùi thuốc đông y.

“ Hoàng thượng bận rộn quốc sự, mỗi ngày đều tới đây không sợ các vị đại thần nhắc nhở” Vệ Linh Phong nói, trong giọng nói lộ ra sự suy yếu.

“ Bọn họ dám. Thân thể thế nào?” Huyền Phượng hỏi.

Lúc tỉnh lại là thấy đế vương đang dùng khăn lau mồ hôi cho y, Vệ Linh Phong không giấu nổi sự chua xót trong ánh mắt, nhưng rất nhanh che giấu đi.

“ Đã khá hơn rồi ạ” Vệ Linh Phong cười đáp.

Huyền Phượng nhíu mày, Vệ Linh Phong luôn cười như vậy, nhàn nhạt, từ khi gặp y đến nay chỉ có duy nhất lúc ở đông thành hắn mới thấy thật lòng cười.

“ Lần này đông thành người lập công lớn, mấy hôm nữa sẽ ban thưởng thăng chức cho người”

“ Tạ ơn hoàng thượng” Vệ Linh Phong lại cười “ Nhưng làm một quan lại nhỏ đối với thần là đủ rồi. Hoàng thượng có thể tăng thêm chút bổng lộc”

Huyền Phượng nhíu mày, Vệ Linh Phong có chút cố chấp với tiền bạc, trong nhà không có gia nô không phải là do tiết tiền? Kẻ sĩ lại bán tranh bán chữ không khác phường buôn? Một chút cảm xúc tốt đẹp phút chốc giảm đi một nửa.

“ Được”

Bệnh tình diễn biến rất khó lường, hôm trước mới tốt một chút, hôm sau Vệ Linh Phong lại lâm vào mê man, người nóng rực.

“ Phụ...thân...mẫu...thân” Vệ Linh Phong trong cơn mê man rên rỉ tới thăm thương.

“ Từ đại phu, y thế nào rồi?” Huyền Phượng hỏi.

“ Hoàng thượng, đại nhân thể chất kỳ lạ, bệnh tình diễn biến rất khó lường” Từ đại phu lắc đầu.

“Thuốc chỉ có tác dụng có hạn, phần sau đành dựa vào bản thân công tử”

“Hoàng thượng, ngoài cửa có một cô nương tự xưng Lạc Họa – là nô tỳ của Vệ Ngũ Nghi xin vào cầu kiến ạ” Tiểu Thuận Tử từ ở ngoài cửa bẩm báo.

“Cho vào”

Lạc Họa được dẫn vào tiểu viện, nàng nhìn công tử nhà mình mê man trên giường, không ngừng rên rỉ đau lòng vô cùng. Bước tới nắm tay Vệ Linh Phong, giúp y lau mồ hôi trên trán, Lạc Họa ôn nhu nói

“Công tử, là Lạc Họa đây, công tử gắng gượng lên một chút được không, chúng ta cố gắng đến khi Bảo Bảo tiểu thư gả chồng nhé. Bảo Bảo sẽ là tân nương xinh đẹp nhất”

Vệ Linh Phong nghe được lời của Lạc Họa, yếu ớt đáp lại: “Bảo...bảo”

“Phải, Bảo Bảo tiểu thư đang đợi công tử, công tử mau khỏe lại nhé” Lạc Họa ôn nhu chỉnh lại những sợi tóc đã óan loạn của Vệ Linh Phong

“Ta sẽ sống...vì Bảo Bảo” Giọng Vệ Linh Phong nhỏ tới nỗi chỉ có mình Lạc Họa nghe thấy.

Ở lại chăm sóc Vệ Linh Phong một chút rồi Lạc Họa phải trở về. Nàng nghe tin bệnh tình Vệ Linh Phong lúc tốt lúc xấu liền lo lắng vô cùng. Bèn gửi Ngũ Nghi cho Thầm tẩu nhà bên trông hộ, nhưng không thể đi lâu.

“Công tử xin hỏi quý danh?” Lạc Họa chưa từng gặp Huyền Phượng nên không biết hần là hoàng đế cao cao tại thượng chỉ tưởng là công tử danh gia bình thường quen biết với Từ đại phu nên giúp đỡ Vệ Linh Phong.

“Ta là Hoàng Văn” Huyền Phượng đáp, hần cũng không muốn lộ ra bản thân có dây dưa với thần tử của mình.

“Cảm tạ Hoàng công tử đã tương trợ, chỉ là trong nhà còn có đại tiểu thư, tiểu nữ không thể ở lại lâu, công tử gia xin nhờ Hoàng công tử chăm sóc. Sau này có dịp, tiểu nữ tử sẽ hết lòng báo đáp” Nói rồi nàng chấp tay tay bên hông, nhún người thi lễ.

“Cô nương yên tâm, ta sẽ chăm sóc y” Huyền Phượng cảm thấy có cảm tình tốt với người con gái ôn nhu trước mặt nên giọng điệu cũng nhu hòa, không hề tỏ uy nghi của đế vương.

“Tiểu nữ xin cáo lui”

Sau khi Lạc Họa rời đi, bệnh tình của Vệ Linh Phong chuyển biến tốt dần, nửa tháng sau cuối cùng y cũng được thả cho về Vệ phủ.

“Công tử, gầy đi nhiều quá” Lạc Họa đau lòng nói. Bên cạnh Vệ Ngũ Nghi cũng không vui nhìn y.

“Gầy! gầy!”

Thấy tỷ tỷ tức giận, Vệ Linh Phong xuống nước, ôn nhu xoa đầu Vệ Ngũ Nghi.

“Xin lỗi để hai người lo lắng”

“Thôi, công tử mau vào nhà nghỉ ngơi, tiểu nữ đã nấu sẵn cháo gà, chút nữa lấy lên cho tiểu thư cùng công tử ăn” Lạc Họa nói.

“Để cho tỷ tỷ tắm bổ đi, ta là nam nhi, chịu khổ một chút mới ra dáng trượng phu” Vệ Linh Phong từ chối.

Lạc Họa liếc mắt nhìn cái người vừa qua cơn bạo bệnh, gầy tới mức gió thổi cũng bay này, lại còn nói ra dáng trượng phu

“Công tử không cần lo lắng, đồ là trong cung đưa tới. Hoàng thượng ban thưởng vì công tử có công trong lần xử trí ôn bệnh này” Lạc Họa cao giọng nói.

Nghe ra cô nương này có chút tức giận, Vệ Linh Phong nhanh chóng lấy cháo nhân sâm ra ăn.

4. Chương 4

Xuân ý vô tận, trong màn trướng, quân vương tuổi trẻ khí thịnh dày vò người dưới thân một hồi. Nhưng cũng như bao lần giao hoan trước đó, Vệ Linh Phong tuy vô cùng phối hợp nhưng chưa từng biểu hiện cảm xúc nào. Phượng Huyền tận hứng liền nằm xuống bên cạnh.

“Ta cho mời Vệ quốc công từ Đô Châu trở về”

Vệ Linh Phong nghe được vai bắt giắc run rẩy.

Vệ Quốc Lập trở về.

Cơn ác mộng trở về.

“Người sao vậy, hai người đã năm năm không gặp, người cũng nhớ nhưng không ít” Phượng Huyền là vì lúc Vệ Linh Phong mê man không ngừng gọi phụ mẫu đến thê lương, cho rằng y nhớ gia phụ, liền triệu Vệ Quốc Công hồi kinh gặp mặt.

Nhớ

Nhớ tới hoảng loạn.

Vệ Linh Phong run rẩy trong lòng.

Năm năm trốn tránh, vì Bảo bảo mà lay lắt trụ lại thế gian này.

Bảo Bảo, đệ có lẽ sẽ tan vỡ mất.

Vệ Linh Phong cứng nhắc cười

“Lâu rồi không gặp phụ thân, có chút nhớ nhưng” Bàn tay trong chăn nắm chặt tới rỉ máu để không chế run rẩy.

Là sợ hãi, là oán, là hận.

Là muốn đồng vu quy tận.

Vệ Linh Phong không biết bản thân bằng cách nào về lại Vệ phủ.

Y vào phòng, không châm đèn, như đi trong mộng.

Tinh linh tinh linh, tiếng chuông bạc reo lên trong gió kéo y tỉnh lại.

“Linh Phong người không nên như vậy, ít nhất cũng cố gắng đến khi Bảo Bảo gả đi chứ?” Mỉm cười với hình ảnh Vệ Linh Phong trong gương đồng. Toàn thân y tỏa ra cảm giác thê lương vô cùng.

Vệ Linh Phong mấy ngày nay làm đầu hồng đầy, vài lần cắt vào tay khiến Lạc Hạo không cho y vào bếp nữa.

Nay tại Thư khố lại bắt cần để giá sách đổ vào người, một loạt giá sách đổ chồng lên nhau, quanh cảnh hỗn loạn, may mà Cố Trần Ngôn nhanh chóng đẩy y ra.

Huyền Phượng vừa hạ triều, nghe thấy ồn ào liền đi lại phía thư khố thì thấy Vệ Linh Phong đang được thái y băng bó. Đúng là Cố Trần Ngôn đẩy y ra kịp nhưng cũng bị va đập một chút trên đầu.

“Vệ đại nhân, hoàng thượng triệu ngài tới Thượng Thư phòng” Tiểu Thuận Tử tới thông báo.

Vệ Linh Phong nhìn đồng hồ hỗn độn sau lưng mình. Có lẽ bị trách phạt không nhẹ.

“Vi thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế” Quy củ thi lễ.

“Vết thương sao rồi?” Huyền Phượng ngồi trên long y, chống tay lên cằm, có chút thờ ơ nhìn Vệ Linh Phong.

“Vi thần không sao, chỉ là chảy máu một chút” Vệ Linh Phong từ tốn trả lời.

“ Còn ở tay” Huyền Phượng tiếp tục tra vấn.

“ Đây là hôm qua nấu cơm không để ý bị dầu bắn vào tay” Lạc Họa dù không muốn, nhưng chạy theo Vệ Ngữ Nghi hiểu động khiến nàng không thể đảm đương cả việc nhà, đành để Vệ Linh Phong vào bếp, ai ngờ y thất thần để dầu bắn lên tay, tạo thành vết bỏng dài gần một gang tay.

Nhìn Huyền Phượng thần sắc ngày càng trầm, Vệ Linh Phong có chút khổ sở. Y làm rối loạn thư khố, tội không nhẹ nhưng cũng không đến nỗi khiến Huyền Phượng tức giận tới vậy chứ.

“ Vệ đại nhân làm loạn thư khố, phạt cấm túc ở nhà một tháng đi” Phượng Huyền âm trầm một lúc rồi ban lệnh xuống.

“ Vi thần tạ chủ long ân” Vệ Linh Phong quỳ tạ ơn.

“ Vệ Quốc Công lần này tại Đô Châu nhiễm chút cảm mạo không thể quay về kinh thành” Huyền Phượng nhàn nhạt thông báo.

Không trở về được.

Vậy là tốt.

5. Chương 5

Vệ Linh Phong quỳ an rồi từ hoàng cung trở về Vệ Phủ, mệt mỏi y tìm Vệ Ngữ Nghi đang chơi ở sân sau, ôm nàng tựa vào gốc cây rồi thiếp đi.

Y ngủ rất sâu, đến lúc tỉnh dậy trời đã về chiều, Vệ Ngữ Nghi yên lặng cho y ôm.

“ Công tử dậy rồi thì mau đi tắm rửa, tiểu nữ chuẩn bị nước nóng rồi đó” Lạc Họa cầm giá nhỏ tới đưa cho Vệ Linh Phong “ Đây là thảo dược bình thần, lần trước đưa tiểu thư ra ngoại thành chơi, thuận tiện ái được, công tử thả vào nước tắm để thư giãn”.

“ Cảm ơn” Vệ Linh Phong ôn nhu cười, mang theo giá thuốc đi vào phòng mình.

Thảo dược quả là công hiệu tốt, Vệ Linh Phong cảm thấy thân thể mình khá lên rất nhiều.

Vệ Ngữ Nghi cùng Lạc Họa tới Tô Châu, là đi xem cảnh liễu rủ ven hồ. Vệ Linh Phong không thể đi theo bởi vì y luôn phải ở trong thành, luôn có mặt khi Huyền Phượng cần. Nhưng y không muốn Vệ Ngữ Nghi giống y, y muốn tỷ tỷ được ngắm nhìn ngàn dặm non sông.

Một trận huyên vọng khiến y chao đảo thân mình, chống tay vào gốc cây chống đỡ thân thể, tựa lưng theo thân cây trượt xuống, Vệ Linh Phong ngất đi.

“ Nôn...” dạo này thời tiết vào thu nhưng vẫn còn oi bức rất nhiều khiến Vệ Linh Phong cảm thấy mệt mỏi, nhìn thức ăn đã thấy ngấy, cố ăn vào thì trực tiếp nôn ra.

Tựa vào tường thở dốc, y cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

“ Thời tiết thật oi bức mà” Vệ Linh Phong than thở.

Huyền Phượng tới Vệ phủ là nhìn thấy một màn Vệ Linh Phong đang nôn đến thiên hôn địa ám, toàn bộ bữa ăn tối nay bị y tống ra ngoài, cho đến khi không còn thức ăn thì y nôn ra nước.

“ Ưm...” Cổ đình chỉ cơn buồn nôn nhưng giường như nó càng mãnh liệt hơn.

“Nôn...” Dạ dày quặn lại, mặt Vệ Linh Phong nhăn nhúm tới biến dạng

“ Sao lại thế này” Huyền Phượng tới ôm Vệ Linh Phong vào ngực.

“ Có lẽ do thời tiết, dạo này thường mệt mỏi” Vệ Linh Phong suy yếu trả lời.

“ Đêm nay có lẽ không thể cùng hoàng thượng”.

“ Người gọi đại phu chưa” Huyền Phượng hỏi

“ Bệnh vật thôi” Vệ Linh Phong lách người ra khỏi vòng tay của Huyền Phượng bắt đầu thu dọn uế vật do y nôn ra.

“ Không cần làm, để ta bảo Tiểu Thuần Tử”. Huyền Phượng cản y lại.

“ Không sao, Tiểu Thuần Tử công công là người của bệ hạ, không phải gia nô của thần” Vệ Linh Phong nhanh chóng khước từ, thu dọn xong xuôi, y mang ra một bàn cờ bạch ngọc.

“ Đây là Cố đại nhân tặng thần vào dịp sinh thần, đêm nay không thể tận hứng cùng hoàng thượng, đành lấy cờ bồi người vậy” Vừa nói Vệ Linh Phong vừa đặt quân đen vào điểm Thiên Nguyên.

“ Sinh thần người là khi nào?” Huyền Phượng hạ cờ.

“ Mười lăm tháng mười hai” Vệ Linh Phong nhàn nhạt trả lời.

Nếu không có ngày mười lăm tháng mười hai có phải tốt không, không có ngày đó y sẽ không được sinh ra.

Vệ Linh Phong cũng không nhớ sinh thần của mình, thậm chí có chút bài xích, ai ngờ vào ngày đó, Cố Trần Ngôn ôm bàn cờ bạch ngọc tới, sống chết bắt y nhận.

“
.....”

Dưới trăng, cùng gió hai người im lặng chơi cờ.

Tinh linh tinh linh.

Âm thanh của gió từ chiếc chuông ngọc nhỏ trên cổ tay Vệ Linh Phong mỗi lần y cử động.

Tinh Linh Tinh Linh.

Thanh âm của gió.

An ủi những linh hồn bị tổn thương.

6. Chương 6

“ Người nói lại” Huyền Phượng không tin vào tai mình.

“ Vì thần hoàn toàn xác định, vị đại nhân này có hỷ mạch” Phạm Tuyên là lão thái y đứng đầu Thái Y các, mạch hỷ này ông tuyệt đối không chẩn sai. Có điều nam nhân hoài nguyệt là chuyện quá mức quái dị.

Chuyện là, Vệ Linh Phong đang chọn sách để biên soạn Đại kinh thư thì ngắt đi, Cố Trần Ngôn vội vội vàng vàng chạy đi thái y viện thì va phải Huyền Phượng.

“ Chuyện này quá hoang đường” Huyền Phượng nhất thời không thể tin.

Hắn thích nam sắc, từ lúc lên ngôi tới này trong cung dường như không ít nam sủng nhưng không có nữ phi, những tướng cuối đời phải chọn người thừa kế từ con cháu hoàng tộc, nay lại được tin mình sắp trở thành phụ vương, người hoài nguyệt lại là Vệ Linh Phong. Cũng không tệ, tuy Vệ Linh Phong thân mang học vấn lại tự nguyện hầu hạ dưới thân mình nhưng y cũng vì bách tính mà xông vào đông thành khiến bản thân cũng mắc bệnh.

“ Hoài..thai” Vệ Linh Phong tỉnh dậy, liền nghe thấy lời thái y.

“ Ta...có...thai”

“ Có...thai?”

Y lặp lại, như người mất hồn, Huyền Phượng có cảm giác kỳ quái Vệ Linh Phong sắp tan biến. Vội chạy lại, nắm tay Vệ Linh Phong.

“ Vệ Linh Phong”

Cả người Vệ Linh Phong run rẩy dữ dội, là như gặp phải nỗi kinh sợ tột cùng, cố sức dùng bàn tay trái đè lên tay phải, nhưng run rẩy không được khống chế mà ngày một tăng.

“ Vệ Linh Phong! Vệ Linh Phong” Huyền Phượng không ngừng lắc y, cố gắng gọi y tỉnh lại.

“ Không nên...không nên vậy”.

“ Cha hay huynh?”.

“ Là cha hay huynh?”

Vệ Linh Phong điên rồi.

Huyền Phượng đứng người trước tình trạng của Vệ Linh Phong, Phạm Tuyên thấy không ổn liền hô to:

“ Hoàng thượng mau điểm huyết đạo của đại nhân”

Huyền Phượng nhanh chóng làm theo. Vệ Linh Phong dần thả lỏng rồi mềm nhũn nằm trong vòng tay Huyền Phượng.

Vệ Linh Phong có thai Huyền Phượng không thể để y về Vệ Phủ, liền phong y thành Tần, ở tại Dực Tú cung.

Còn về phần Vệ Linh Phong, y chưa một lần thanh tỉnh, mỗi khi tỉnh lại y đều run rẩy mạnh liệt khiến Phượng Huyền không thể không điểm huyết ngũ y. Nhưng ngay cả trong giấc ngủ, chân mày Vệ Linh Phong luôn nhíu chặt. Y luôn miệng rên rĩ

“ Loạn...côn...đánh...chết”

Rồi lại ôm người tựa như bị đánh thật.

Sau đó y bắt đầu ra huyết.

“ Hoàng thượng nếu còn tiếp tục, e rằng hoàng tử khó giữ được. Vệ tần tâm thần bất ổn, liên tục run rẩy khiến cho bụng co bóp liên tục sẽ khiến hài tử khó bảo toàn” Phạm Tuyên lo lắng.

“ Có cách gì không?” Huyền Phượng lo lắng hỏi. Tình trạng Vệ Linh Phong như vậy khiến hấn đau lòng không thôi.

“ Lão thần sẽ cho y uống một lượng thuốc an thần, nhưng dù sao cũng cần giải quyết tâm bệnh của y”

Trên đường, xe ngựa của Vệ Ngữ Nghi và Lạc Họa đang phi nước đại, mau chóng trở lại kinh đô.

7. Chương 7

Tin tức Vệ linh Phong hoài thai đã truyền khắp cả nước. Tuy có lời bàn tán, nhưng không ai dám can gián nửa lời với Huyền Phượng bởi Huyền Phượng là vị đế vương có uy nghi cao nhất từ thời dựng quốc tới nay, là nhị hoàng tử được tiên đế sủng ái nhất, là người chỉ huy quân thiết kỵ đông đảo anh dũng nhất, là người nắm trong tay bằng chứng của toàn bộ tham quan hiện tại. Thử hỏi ai dám can gián hấn.

Lạc Họa vừa về tới kinh thành lập tức dẫn theo Vệ Ngữ Nghi vào cung. Tuy nhiên nàng bị cấm vệ quân chặn ở bên ngoài.

“ Tiểu nữ là gia quyến của Linh Phong đại nhân, hiện tại nghe nói tình trạng đại nhân không tốt, thiết nghĩ tiểu nữ có thể cùng hoàng thượng phân ưu”. Lạc Họa từ tốn nói.

Cấm vệ quân thấy nàng nói vậy tuy không tin lắm, nhưng sự việc trọng đại nếu không bẩm báo nếu sau này có việc truy cứu lại bọn họ nhất định chịu tội.

Tiểu Thuận Tử thấy cấm vệ quân bẩm báo liền vội ra cổng cung, đón Lạc Họa cùng Vệ Ngữ Nghi vào.

Lạc Họa thấy Vệ Linh Phong nằm trên giường, trên mặt là thống khổ, là hoang mang, là hận ý.

“ Công tử” Không kìm được nàng khóc nức lên “ Công tử không được rời xa Bảo Bảo, không được rời xa Lạc Họa, ba người chúng ta nương tựa vào nhau mà sống, công tử nỡ để lại hai nữ tử chúng ta sao”.

Vệ Ngữ Nghi thấy đệ đệ nằm trên giường liền tới nghịch ngợm chuông ngọc trên cổ tay Vệ Linh Phong.

“ Linh Phong không sao, không sao”.

Vệ Linh Phong liền an tĩnh trở lại, hô hấp cũng điều hòa hơn. Tăng đá trong lòng Huyền Phượng mấy hôm nay được gỡ xuống.

Lúc này đã bình tĩnh trở lại Lạc Họa mới nhận ra người trong phòng.

“ Hoàng công tử?” Nàng kinh ngạc.

“ Dân nữ to gan, thấy hoàng thượng mà không hành lễ” Tiểu Thuận Tử lên tiếng.

Huyền Phượng phát tay bảo y không cần.

“ Vệ Linh Phong là xảy ra chuyện gì?” Huyền Phượng hỏi Lạc Họa.

“ Dân nữ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” Lạc Họa khấu đầu “ Công tử gia nhà tiểu nữ may mắn được hoàng thượng nhìn chúng, đã mang long loại nhưng có một số việc dân nữ cần suy nghĩ kỹ mới có thể nói” Ý nàng là hiện tại nàng không thể nói cho Huyền Phượng biết.

“ Tại sao?” Giọng Huyền Phượng lạnh lẽo.

“ Nếu nói ra, chúng dân nữ có thể mất công tử gia mãi mãi nếu ngài không đủ yêu thương Vệ Linh Phong”.

“ Được, đem hai người nay sang phòng bên để vị tiểu thư đây có thể suy nghĩ kỹ càng. Trong hoàng cung lắm nguy hiểm dặn cấm vệ quân nhớ theo sát bảo vệ hai người”.

Từ trong mộng lung, Vệ Linh Phong từ từ mở mắt. Huyền Phượng thấy y tỉnh lại, tâm tình tốt hơn một chút.

“ Bảo Bảo đâu?” Vệ Linh Phong vừa tỉnh lại đã hỏi người. Từ trong hôn ám, y nghe Bảo Bảo nói, không sao, Linh Phong, không sao khiến y nhớ lại. Bảo Bảo phải gả chồng.

“ Ta sai người đưa hai nàng sang phòng bên cạnh, yên tâm ta sẽ không tổn hại hai người đó”

Chống đỡ thân mình ngồi dậy, Vệ Linh Phong nhìn quanh.

“ Thần đang ở đâu?”

“ Dực Tú cung, người đã mê man mấy ngày chưa ăn gì ta sai người mang cháo lên” Lập tức có cung nữ ra khỏi phòng. Nhanh chóng, vị cung nữ mang cháo tới.

Nhưng Vệ Linh Phong lại vô cùng bài xích, y ngửi thấy mùi thức ăn đã buồn nôn. Miễn cưỡng duy trì tâm ý ổn định nhưng không thể phủ nhận thương tổn trong tâm lý vẫn còn đó khiến cho phản ứng mang thai của Vệ Linh Phong vô cùng mạnh mẽ. Chật vật mãi cuối cùng Vệ Linh Phong cũng ăn được nửa bát cháo, mệt mỏi y nằm xuống nghỉ ngơi.

Huyền Phượng đẩy cửa bước vào Lạc Họa đang ôm Vệ Ngữ Nghi trong lòng còn Vệ Ngữ Nghi nghịch nghịch tóc con búp bê nàng mang theo, hoàn toàn không biết mọi chuyện đang diễn ra.

” Y tỉnh rồi, nhưng lại không ăn được” Phượng Huyền mở lời.

Lạc Họa chăm chú nhìn Huyền Phượng, đắn đo.

“Lạc Họa” Người đáng ra phải nằm trên giường nghỉ ngơi lại đang được Tiêu Thuận Tử đỡ bước vào trong phòng.

” Công tử” Lạc Họa có chút mờ mịt nhìn Vệ Linh Phong.

” Điều ngài muốn biết thần sẽ nói, xin đừng làm tổn hại tới hai người bọn họ”

Huyền Phượng mỉm cười, mục đích của hắn sang đây là để cho Vệ Linh Phong cảm thấy hai nữ tử kia đang bị uy hiếp.

” Được, trăm muốn biết tất cả”.

Vệ Linh Phong siết chặt chuông ngọc trong tay.

” Hơn hai mươi năm trước, kinh thành có một kỹ nữ xinh đẹp tuyệt vời. Kỹ nữ này được Vệ Kiến Lập nhìn trúng trở thành tiểu thiếp của ông ta. Không bao lâu sau thì tiểu thiếp có thai, những tưởng được mẫu bằng tử quý, nào ngờ lại sinh ra một nữ nhi đầu óc không thông minh. Tiểu thiếp liền thất sủng. Không cam lòng, tiểu thiếp lần nữa quyến rũ Vệ Quốc Công và lại hoài thai. Ai ngờ bà ta sợ khổ hài tử này mang thân xác nam nhi nhưng lại có khả năng sinh con. Tiểu thiếp liền thất sủng hoàn toàn. Bà sống ở biệt viện hoang vắng cùng hai hài tử cho đến khi mất đi. Nữ hài tử mười chín, nam hài tử mười lăm. Một đêm, Vệ quốc công tới chỗ nhi tử của mình, trực tiếp tác cầu” giọng Vệ Linh Phong nhàn nhạt như đang kể chuyện của ai đó chứ không phải chuyện của chính mình.

” Sáu tháng, đêm nào nhi tử cũng bị thân sinh phụ thân khiến cho thừa sống thiếu chết. Đến tận cùng, hài tử đó có thai. Là huynh hay là cha, nam hài tử hỏi hài tử của chính mình. Vệ Kiến Lập tất nhiên không chịu được sự ô uế đó liền ra lệnh gia nhân loạn côn đánh chết đứa bé trong bụng”.

” Nam hài tử gần như phát điên, y lê thân tàn trở về biệt viện thì gặp đại tỷ ngốc của mình, đại tỷ ôm y vào lòng, ấm áp khiến y khóc, khóc tới tê tâm liệt phế. Tiếp đó y gặp hoàng thượng, ủy thân nơi đế vương, cố gắng kiếm đủ tiền, muốn dùng tiền sắp xếp thêm một câu chuyện tình đẹp cho tỷ tỷ, khiến tỷ tỷ gả đi, bàn tay của Vệ gia sẽ không đụng tới tỷ y được nữa. Đó cũng là ngày y cùng Vệ Kiến Lập đồng vu quy tận”.

Phượng Huyền nghe tới đồng vu quy tận mà hoảng hốt. Nếu không phải hiện tại có hài tử của hắn xuất hiện phải chăng một thời gian nữa hắn sẽ mất đi Vệ Linh Phong mãi mãi.

Giọng kể nhàn nhạt của Vệ Linh Phong ngày hôm ấy khắc sâu vào tim Huyền Phượng.

” Chuyện ngài muốn biết đã biết rồi, có thể để hai người họ rời khỏi đây không” Vệ Linh Phong nói.

” Không được tình trạng của công tử không ổn định, nay thanh tỉnh nhưng mai lại chìm vào hoảng loạn. Bảo Bảo cần ở cùng công tử” Lạc Họa thấy Vệ Linh Phong muốn đưa nàng cùng Ngữ Nghi về Vệ phủ liền phản đối.

” Hai người lưu lại đi, tình trạng Linh Phong chúng ta sẽ từ từ giải quyết” Huyền Phượng đứng dậy tiến tới đỡ Vệ Linh Phong.

” Ta đưa người về phòng”

Vệ Linh Phong nắm lấy vạt áo hắn, ánh mắt có đôi chút tản mạn nhìn Huyền Phượng.

” Ta muốn ngủ cùng tỷ tỷ, ta sắp không cảm cự được rồi”.

Vệ Linh Phong cùng Vệ Ngữ Nghi ôm nhau ngủ một đường tới sáng.

Sáng hôm sau, Lạc Họa mang tới rất nhiều chuông ngọc buộc khắp nơi. Huyền Phượng ngạc nhiên hỏi:

” Người thích chuông ngọc đến thế sao?”.

” Lúc đầu thần trí mơ hồ thường hay tự làm tổn thương chính mình. Mỗi lần thấy chuông bạc của Bảo Bảo liền thanh tỉnh, từ đó ta luôn mang theo bên người” Vệ Linh Phong nhàn nhạt nói.

Huyền Phượng càng cảm nhận sâu sắc nỗi đau mà Vệ Linh Phong phải trải qua, trên người Vệ Linh Phong có rất nhiều vết sẹo lớn nhỏ, chồng chéo lên nhau.

8. Chương 8

Thấm thoát, Vệ Linh Phong mang thai được sáu tháng, trong thời gian này y ăn không ít khổ. Lúc tỉnh lúc mê man, không biết bao nhiêu đêm Phượng Huyền tỉnh dậy thấy Vệ Linh Phong đang cường ngạnh chống đỡ. Y cắn răng vào tay đến bật máu. Lại có lúc y mơ mơ hồ hồ khoác chắn trên người đi tìm Bảo Bảo rồi ôm Vệ Ngũ Nghi ngủ.

Nhưng phần lớn thời gian Vệ Linh Phong vẫn thanh tỉnh. Y tận lực bồi Vệ Ngũ Nghi, nhưng người mang thai nhanh mệt y cũng không bồi nằng được lâu.

Vệ Linh Phong đỡ lưng, cái bụng to như cái trống khiến hành động của y nặng nề và vất vả hơn. Vươn tay với cây điều mắc ở trên cây nhưng hơi quá so với chiều cao của y, Vệ Linh Phong kiễng chân, không ngờ y cảm thấy nhói một phát ở sau lưng, đau tới thất sắc.

”Người làm gì thế?” Huyền Phượng thấy Vệ Linh Phong cựa mạnh, bụng đã to mà vẫn cố với cái điều tim nhói một cái.

”Không sao” Vệ Linh Phong nhin đau nói.

”Lần sau không được như vậy nữa, nếu không ta cấm túc Vệ Ngũ Nghi”. Mấy tháng này Huyền Phượng thấy Vệ Linh Phong chật vật chống đỡ nhưng cứ hờ ra lại quay sang bồi Vệ Ngũ Nghi, Vệ Ngũ Nghi đầu óc không tốt, ngoại trừ lúc Vệ Linh Phong phát bệnh thì vô cùng yên tĩnh ôm đệ đệ mình còn đâu vô cùng hiếu động, chạy chỗ này lại chạy chỗ kia, hại Vệ Linh Phong đã mệt lại mệt hơn.

”Không cho phép động vào tỷ tỷ của ta” Vệ Linh Phong nhú mày, đau đón ở thắt lưng không giảm khiến y có phần không kiên nhẫn.

Huyền Phượng kỳ thật cũng thích Vệ Ngũ Nghi nên chỉ dọa vậy thôi.

”Được, người nói gì thì là vậy” Đỡ người ra ghế đá ngồi, Huyền Phượng ôn nhu xoa bụng y.

”Hài tử có hiếu động lắm không?”

Vệ Linh Phong đối với hài tử trong bụng yêu thương, nhưng y vẫn có ý bài xích việc mang thai nên khi được hỏi tới hài tử, thần tình trở nên cứng nhắc.

”Thường xuyên tập võ trong bụng thần”

Huyền Phượng không nói tiếp, chỉ ôn nhu xoa bụng y. Hai người cùng nhìn Vệ Ngũ Nghi chạy loạn, nằng rất hứng khởi thả điều. Vệ Linh Phong không chống đỡ được mệt mỏi liền thiếp đi. Huyền Phượng bế y về Dục Tú cung rồi tới Thượng thư phòng phê duyệt tấu chương.

Ai ngờ lại có chuyện xảy ra.

Vệ Ngũ Nghi biến mất.

Lạc Họa chỉ không chú ý một chút liền không thấy Vệ Ngũ Nghi đâu.

”Bảo Bảo” Vệ Linh Phong cũng tự mình đi tìm, Lạc Họa đỡ y.

”Bảo Bảo” tiếng gọi của Vệ Linh Phong vô cùng hoảng loạn

”Lạc Họa có khi nào tỷ tỷ xảy ra chuyện không. Trong cung đã tìm lâu như vậy rồi vẫn không thấy” Vệ Linh Phong kéo tay áo của Lạc Họa.

”Không đâu, tiểu thư chỉ là mãi chơi thôi, chúng ta sẽ nhang tìm thấy nằng thôi” Lạc Họa an ủi Vệ Linh Phong.

Vệ Linh Phong lại tiếp tục gọi tên Bảo Bảo.

Lúc Huyền Phượng chạy tới thấy Vệ Linh Phong hoảng loạn liền muốn điểm huyệt ngủ của y. Ai ngờ bị ánh mắt sắc lạnh của y làm dừng tay.

“Để ta đi tìm Bảo Bảo”.

Huyền Phượng thấy sự cố chấp trong mắt y liền buông xuôi, đỡ người đi tìm Vệ Bảo Bảo.

Trời bắt đầu mưa nhưng Vệ Linh Phong không quan tâm, y phải tìm Bảo Bảo của y, từ cung này sang cung khác tìm khắp nơi cũng không thấy người đâu cho tới khi tìm tới hòn giả sơn ở góc hoàng cung mới thấy Vệ Ngũ Nghi vẫn bình an vô sự. Lúc này tảng đá đè nặng trong tâm của Vệ Linh Phong mới được gỡ xuống. Từ từ tiến lại chỗ Bảo Bảo, Vệ Ngũ Nghi khẽ gọi:

” Bảo Bảo”

Vệ Bảo Bảo nghe thấy có người gọi mình thì ngẩng đầu lên, thấy người tới là Vệ Linh Phong liền chỉ vào chú chim nhỏ đang nằm trên đất.

” Chim nhỏ bị thương rồi” Hóa ra Vệ Ngũ Nghi ham chơi chạy loạn lại chạy tới hòn giả sơn này, lại gặp chim nhỏ bị thương nhưng không biết làm thế nào đành ngồi nhìn chú chim nhỏ cả buổi.

Vệ Ngũ Nghi ôn nhu cười

” Chúng ta mang chim nhỏ về cho ngự y xem nhé”

Trời mưa Vệ Ngũ Nghi vẫn ngồi nhìn chim nhỏ nên toàn thân đều ướt, Vệ Linh Phong đưa nàng về, cùng Lạc Họa chăm sóc tỹ mĩ. Cho đến khi Vệ Ngũ Nghi an ổn ngủ mới yên tâm đứng dậy.

Vừa đứng dậy Vệ Linh Phong liền lập tức ngắt đi.

Huyền Phượng tưởng như khoảnh khắc Vệ Linh Phong ngã xuống có ai lấy tim hấn bóp nghẹt

” Mau truyền thái y”

9. Chương 9

Phạm Tuyên nhanh chóng mang hòm thuốc chạy tới.

Khám xét một hồi phát hiện ra chỗ thắt lưng Vệ Linh Phong có một vết bầm tím khiến người kinh tâm.

Không biết y đã nhịn đau bao lâu.

” Hoàng thượng, công tử trước đây trường kỳ dùng thuốc tránh thai, thuốc dù gì cũng có ba phần độc, độc này tổn thương xương cốt lại thêm thời gian mang thai ăn uống không đầy đủ càng khiến xương cốt thiếu nuôi dưỡng. Hiện tại cột sống đã tổn thương cần tĩnh dưỡng nhiều. Sau này cũng nên chú ý nếu không sẽ tự nhiên bị gãy xương”.

Huyền Phượng nhíu mày, Vệ Linh Phong từ trước đến giờ đã bao nhiêu lần tự tổn thương bản thân?

” Thêm nữa” Phạm thái y nói tiếp ” bần cốt yếu, lúc sơ sinh có thể không chịu được áp lực mà vỡ vụn. Sẽ không đi lại được nữa”.

Phượng Huyền mi gian càng nhíu chặt. Hắn nhìn Vệ Linh Phong đang nằm trên giường mà đau lòng. Tâm hấn lại trào lên sự xót xa cùng yêu thương vô hạn. Phải, yêu thương Huyền Phượng yêu Vệ Linh Phong. Hấn là đế vương nên hấn dám nhìn thẳng vào cảm xúc của mình, hấn yêu một người trên người đầy thương tổn Vệ Linh Phong.

Vệ Linh Phong vì cột sống bị tổn thương chỉ có thể nằm trên giường. Đôi khi sẽ ngẫu nhiên đọc sách.

Lúc Huyền Phượng tới là thấy Vệ Linh Phong đang đọc sách, nhẹ nhàng tới bên y, bàn tay không yên phận mà đặt lên bụng y xoa xoa. Vệ Linh Phong yên lặng nhìn hấn.

“ Hài tử có ngoan không?” Phượng Huyền ân cần hỏi.

“ Cũng khá tốt” Vệ Linh Phong đáp rồi đặt tay lên bụng.

Quá khứ vẫn như bóng ma đeo bám, tuy vậy hài tử trong bụng là vô tội Vệ Linh Phong lúc đầu bài xích nhưng sáu tháng qua cũng dần dần chấp nhận.

“Lưng người sao rồi, còn đau nhiều không. Mỗi lần hài tử đạp chặc người cũng chịu không ít khổ” Phượng Huyền nói.

“Không sao. Bảo Bảo đâu rồi?” Huyền Phượng lúc tới đây không thấy Vệ Ngũ Nghi chạy loạn ngoài sân liền hỏi.

“Tỷ tỷ đang cùng Lạc Họa nấu dưới bếp, bảo phải nấu cháo sen bát bảo” Vệ Linh Phong ôn nhu nói.

“Vậy sao? Người có muốn chơi cờ không?” Phượng Huyền hỏi.

“Bệ hạ” Vệ Linh Phong lên tiếng, vừa nói y vừa lật chăn lên toan xuống giường.

Phượng Huyền vội ngăn y lại

“Người có việc gì? Thái y vẫn chưa cho người xuống giường đâu”

“Thần có một chuyện muốn cầu xin”

“Được, ngồi lên giường rồi nói” Huyền Phượng đỡ Vệ Linh Phong ngồi ngay ngắn lại.

“Tỷ tỷ vừa sinh ra thần trí không được tốt, thần muốn nuôi dưỡng nàng cả đời nhưng e mọi người sẽ bàn ra tán vào. Bảo bảo từ nhỏ đã chịu không ít khổ, vì vậy thần muốn nhờ hoàng thượng ban hôn, tìm một vị quan trọng triều chính thực thật thà, đã có chính thất. Tất nhiên không phải là thành thân thật mà chỉ là sự gửi gắm của đệ đệ này, mong tỷ tỷ có nơi nương tựa”.

Phượng Huyền liền đồng ý, hần mỗi lần thấy Vệ Linh Phong không nề hà bản thân hoài thai nặng nề chăm sóc Vệ Ngũ Nghi Phượng Huyền lại cảm thấy có chút ghen tỵ cùng thương xót.

Phượng Huyền ở lại một chút rồi đi xử lý tấu chương Vệ Linh Phong nhìn theo bóng lưng Phượng Huyền rời đi, trong lòng có chút mơ hồ.

Vì hợp ý, nên rất nhanh hôm sau Huyền Phượng đưa Lưu Tề tới gặp Vệ Linh Phong.

“Công tử” Lưu Tề thi lễ, mắt nhìn nam nhân xinh đẹp vô cùng, bụng lại to thành một vòng trong lòng có chút khinh miệt. Hôn sự này hần tới là để từ chối, hần với phu nhân lưỡng tình tương duyệt không chấp nhận lấy Vệ Ngũ Nghi.

“Lưu đại nhân chớ đã lễ, ta không dám nhận” Vệ Linh Phong ngồi trên giường, mặc áo gấm màu xanh vội ngăn cản Lưu Tề hành lễ. Phượng Huyền thấy vậy liền phát tay áo nói:

“Lưu ái khanh bình thân, thưởng tọa”

“Hoàng thượng, thần không thể đồng ý hôn sự này được” Lưu Tề lập tức vào chuyện chính, ghế cũng không ngồi.

“Đại nhân là chệ tỷ tỷ của ta” Vệ Linh Phong không vui nói.

” Phu nhân trong nhà đoan trang, chu đáo, theo vi thân từ thừa hàn vi thần không thể cô phụ nàng” Lưu Tề không nhìn Vệ Linh Phong mà chấp tay thưa với Phượng Huyền.

Vệ Linh Phong nhìn Lưu Tề, một thân chính trực, lông mày rậm, mắt sáng lại biết ân nghĩa liền cười. Vén chân bước xuống giường. Phượng Huyền muốn cản lại nhưng không kịp, Vệ Linh Phong đã quỳ trước mặt Lưu Tề.

“Lưu đại nhân, Vệ Linh Phong hôm nay quỳ tại đây xin giao phó tỷ tỷ cho ngài. Thành thân lần này không phải là thành thân thật, chỉ là tại hạ muốn tìm một người để gửi gắm chăm sóc tỷ tỷ” Vệ Linh Phong nói rất chân thành, sự yêu thương và bảo hộ của y với tỷ tỷ khiến Lưu Tề cảm động.

“Người mau đứng lên” Huyền Phượng thấy Vệ Linh Phong hơi nhú mào, biết y chưa khỏe hần liền bắt y nằm lại trên giường.

“ Vệ công tử, là tại hạ chưa hiểu rõ mọi chuyện. Nay nếu Vệ công tử muốn gửi gắm tỷ tỷ thì Lưu Tề cũng không ngại”

“ Đa tạ Lưu đại nhân”

“ Được rồi, nếu Lưu khanh đã đồng ý vậy hôn sự cũng tiến hành sớm đi. Khanh về nhà chuẩn bị, mười năm ngày nữa rước dâu”. Phượng Huyền thấy Lưu Tề đã đồng ý cũng không muốn giữ người ở lại nữa.

“ Vậy vi thần xin cáo lui”

Lưu Tề vừa ra khỏi điện thì Vệ Linh Phong nhìn Phượng Huyền bối rối, có điều muốn nói lại thôi.

“ Hoàng thượng. Có thể cho tỷ tỷ xuất giá từ trong cung không?”

Vệ Ngữ Nghi dù thần trí không tỉnh táo vẫn là con gái Vệ gia, xuất giá cũng phải từ Vệ gia. Tuy nhiên, nghĩ tới phải đặt chân vào Vệ gia tay y đã không tự chủ nắm chặt.

Phượng Huyền nắm tay y

“ Đừng tự làm bị thương mình. Trẫm sẽ phong Bảo Bảo thành Bảo quận chúa, cho phép xuất giá từ trong hoàng cung”

“ Đa tạ hoàng thượng” Vệ Linh Phong rút tay về, khách sáo nói.

10. Chương 10

“ Linh Phong, ngươi là người thông minh, hẳn đã hiểu tâm ý của trẫm. Tuy bây giờ ngươi không thể rời khỏi hoàng cung nhưng điều trẫm muốn là tâm của ngươi. Ngươi hiểu không?” Huyền Phượng yêu thương nói.

Vệ Linh Phong im lặng, gần đây Phượng Huyền đối xử với y có chuyển biến không phải y không rõ nhưng tâm Vệ Linh Phong mang gánh nặng quá lớn, y không thể để nó xuống mà đón nhận tình cảm của Huyền Phượng được. Vệ Linh Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt mờ mịt.

Trăng vắt vẻo trên không tỏa ánh sáng nhạt nhạt xuống ba thân ảnh đang ngồi trên bàn

“ Tiểu thư ngày mai xuất giá rồi, nên đi ngủ sớm đi” Lạc Họa khuyên bảo

Vệ Ngữ Nghi không hiểu thành thân là gì nhưng mấy hôm nay thấy nhiều đồ vừa lấp lánh vừa xinh đẹp khiến nàng rất thích, hôm nào cũng nghịch tới khuya mới ngủ.

“ Đúng rồi đó tỷ tỷ, nên đi ngủ đi để mai trở thành tân nương xinh đẹp nhất” Vệ Linh Phong xoa đầu Vệ Ngữ Nghi, yêu thương nói.

“Được” Vệ Ngữ Nghi ngoan ngoãn nói.

“ Để nô tỳ đưa tiểu thư về” Lạc Họa đỡ Vệ Ngữ Nghi đứng dậy.

“ Tiểu Ân Tử giúp ta đưa tỷ tỷ về phòng ta có chuyện muốn nói với Lạc Họa” Vệ Linh Phong phân phó một thái giám gần đó.

“ Công tử” Lạc Họa thấy Vệ Ngữ Nghi mang hộp gấm ra liền ngạc nhiên. Trong đó là tiền tích góp bao năm nay của Vệ Linh Phong.

“ Số tiền này vốn để chăm lo cho Bảo Bảo nay hoàng thượng có lòng nhân hậu tương trợ nên không cần nữa ta muốn đưa cho người” Vệ Linh Phong nói.

“ Công tử, nô tỳ không thể nhận được”

“Lạc Họa, tỷ đệ ta mấy năm nay đều do ngươi chăm sóc nhưng chúng ta không thể mãi lờ dờ người được. Cầm số tiền này về quê mở một gian hàng, tìm một nam nhân tốt mà nương tựa”

Lạc Họa nghe Vệ Linh Phong nói liền vô cùng cảm động, nàng nắm tay Vệ Linh Phong nghẹn ngào nói:

“ Công tử, Lạc Họa chăm sóc tiểu thư vài năm đã quen, nay bảo nô tỳ về quê thành thân là làm khó nô tỳ. Ngày mai nô tỳ sẽ theo tiểu thư đến Lưu phủ tiếp tục chăm sóc tiểu thư chỉ là công tử ở trong cung phải biết tự chăm sóc cho bản thân”

“ Lạc Họa” Vệ Linh Phong muốn tiếp tục khuyên nàng.

“ Ý Lạc Họa đã quyết, xin công tử thành toàn” Lạc Họa cố chấp nói.

Vệ Linh Phong thấy nàng kiên quyết liền nghẹn giọng nói:

“ Cảm tạ”

Lạc Họa cười nói

“ Công tử phải vui lên, như vậy không tốt cho tiểu hoàng tử trong bụng đâu”

Vệ Ngũ Nghi cũng coi như oanh oanh liệt liệt xuất giá, Vệ gia cũng tới hoàng cung tiễn nàng. Vệ Linh Phong nhìn đoàn người của Vệ gia không có Vệ Kiến Lập, ông ta bị nhỡ thuyền không về kịp hôn lễ. Bất giác y vuốt ve đoản kiếm giấu trong người

Vệ Linh Phong đây là đang an bài cho người thân của y, đợi khi hài tử này sinh ra y sẽ tìm Vệ Kiến Lập cùng ông ta đồng vu quy tận.

Tuy nhiên, sự việc lại không theo y mong muốn

11. Chương 11

Vệ Linh Phong đau bụng sinh trong một ngày mưa

Lúc y tỉnh dậy liền thấy bụng trầm nặng hơn mọi khi, sau đó nửa khắc thì bắt đầu đau.

Vệ Linh Phong mơ hồ tỉnh dậy, ý thức có phần mờ lung. Khung cảnh xung quanh rất lạ, nơi này heo hút lạnh lẽo, trên tường rêu đen mọc thành đám. Y dần nhớ lại, lúc thái y mới tới mọi người liền ngửi được hương thơm kỳ dị sau đó ngất đi.

Vệ Linh Phong chống người ngồi dậy liền thấy một thân ảnh đang cầm kiếm, đôi mắt kẻ đó nhìn y đầy bệnh hoạn, đôi mắt rất quen, Vệ Linh Phong lắc lắc đầu muốn tìm kiếm gì đó trong trí nhớ của mình.

Vệ Kiến Lập

!

Ánh mắt đó là của Vệ Kiến Lập, Vệ Linh Phong kinh hoàng.

Y đang nằm mơ thấy ác mộng.

Vệ Kiến Lập thấy nét kinh hoàng trên mặt Vệ Linh Phong liền cười tà ác.

“ Nhi tử thân yêu của ta” Nói rồi hất tát một cái như trời giáng vào mặt Vệ Linh Phong.

Vệ Linh Phong thấy một bên má bỏng rát, y xác nhận đây là sự thật chứ không phải mộng.

“ Nhi tử tốt của ta” Hắn vừa nói, vừa tát vào bên má kia của Vệ Linh Phong.

Vệ Linh Phong thấy trước mặt mình tối tăm, bụng lại ỉn ỉn đau.

“ Tên cầu hoàng đế kia điều tra ra ta thường xuyên bắt trẻ nam về liền muốn hủy Vệ gia. Ta đành vào cung tìm người. Có người trong tay cầu hoàng đế đầu dám làm gì ta. Nhưng trước đó cần phải khiến cho người thê thảm một chút mới khiến hắn cảm thấy bị uy hiếp”.

Nói rồi hấn đập mạnh vào bụng Vệ Linh Phong.

“Thân nam nhi mà ưỡn bụng ra, thật không biết xấu hổ”

Vệ Linh Phong bị đá, bụng liền xôn xao. Y ôm bụng ngồi dưới đất, thần trí vì mê được vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn. Chân tay bủn rủn vô lực.

“ Ngươi thật bỉ ổi” Vệ Linh Phong mắng.

“ Yên tâm, đây mới chỉ là bắt đầu thôi” Vệ Kiến Lập lấy mũi kiếm chỉ vào bụng Vệ Linh Phong. “ Nghiệt chủng trong bụng ngươi cũng nên bồi ta ngoạn một chút”.

Nói rồi hấn lấy dây thừng trói Vệ Linh Phong lên xà nhà. Cầm một cây roi, đi quanh người Vệ Linh Phong.

“ Ngươi cũng nên chảy chút máu, như thế mới thêm phần tuyệt mỹ thể lương” Vệ Kiến Lập ra sức quật roi vào người Vệ Linh Phong, roi chạm vào da thịt để lại từng vết vết thương, máu thấm vào roi, đỏ rực.

Vệ Linh Phong cắn răng nhịn đau, không kêu một tiếng. Ý thức dần dần thanh tỉnh, y bắt đầu hiểu rõ tình thế nguy hiểm của mình. Nơi này hoang vắng không biết là ở góc nào của hoàng cung bản thân lại sắp sinh, nguy hiểm trùng trùng. Vệ Linh Phong cố không quan tâm đến cơn đau thể xác nhìn xung quanh hi vọng tìm được một đường sinh cơ. Nhưng căn phòng chỉ có một cửa ra và một cửa thông gió.

Ngoài trời mưa vẫn rơi.

Đánh đã tay, Vệ kiến Lập kéo ghế đến ngồi trước Vệ Linh Phong, cái bụng to tròn của y vừa vịn tầm tay của Vệ Kiến Lập.

“ Ngươi định làm gì?” Vệ Linh Phong hoảng hốt,.

Bàn tay to, thô ráp của Vệ Kiến Lập bệnh hoạn vuốt ve bụng y rồi bắt ngờ bóp chặt nó lại.

Vệ Linh Phong đau đớn, bụng lại trỗi lên một cơn co thắt khiến y buồn nôn.

“ Ta muốn chơi đùa cùng nghiệt chủng này một chút” Vệ Kiến Lập không biết lấy một đoạn dây thừng từ đâu tới cuốn quanh bụng Vệ Linh Phong rồi siết chặt lại. Cái bụng to phồng của phụ nhân mang thai đủ tháng nhanh chóng bị xiết chặt bó lại như mới 7 tháng.

“ Không được làm hại hài tử của ta” Vệ Linh Phong gằn từng tiếng.

“ Yên tâm, ta sẽ để Huyền Phượng tận mắt thấy ngươi cùng con của hấn cùng lúc ra đi. Ta sẽ ở cùng ngươi tới trời tối, trời tối rồi mới dễ chạy trốn nha”

“ Ngươi là đồ cầm thú” Vệ Linh Phong mắng.

“ Nghiệt chủng nhà ngươi cũng không hơn gì” Vệ Kiến Lập quát lại, ông ta nhìn Vệ Linh Phong. Y vừa bị tát, miệng vẫn còn chảy máu.

“ Ngươi vẫn đẹp như ngày xưa” Vệ Kiến Lập vừa nói tay vừa vuốt theo sống lưng Vệ Linh Phong.

Vệ Linh Phong nhăn nhịn cảm giác ghê tởm, y phải nhanh chóng tìm cách báo cho Phượng Huyền. Chợt y thấy một thân ảnh chạy qua trước cửa. Vệ Linh Phong khẽ cười.

“ Vệ Kiến Lập, phiền ngươi chạy tới ngự thiện phòng lấy được về cho ta” Vệ Linh Phong đột nhiên nói.

“ Được?” Vệ Kiến Lập ngạc nhiên hỏi lại.

“ Ta là nam nhân, mang thai so với nữ nhân chịu sức ép vô cùng lớn, mỗi ngày cần uống được giữ mạng, nếu uống không đúng giờ, chính khí suy kiệt mà chết. Một Vệ Linh Phong đã chết sẽ không tạo ra được uy hiếp gì với hoàng thượng phải không?”

Vệ Kiến Lập nghi ngờ nhìn y.

“ Ngươi không tin ta, nhưng nếu chuyện này là thật cọng rơm cứu mạng của ngươi bị hủy trong chính tay ngươi”

“ Vệ Kiến Lập, cảm giác ấy cũng không dễ chịu gì” Vệ Linh Phong tự tin nhìn ông ta.

“Được” Vệ Kiến Lập nhanh chóng rời khỏi.

12. Chương 12

Vệ Linh Phong thấy ông ta đi liền rút đoản đao giấu sẵn trong tay áo ra cắt đứt dây thừng trói tay, trói bụng y. Nhanh chóng đỡ bụng chạy ra ngoài cửa gọi:

“Meo, meo, Tiểu Mao, người ở đâu” Vệ Linh Phong cố gắng tìm kiếm con mèo y vừa thấy chạy qua, chú ta thường xuyên tới Ngự thiện phòng ăn vụng.

Gọi một hồi cuối cùng Tiểu Mao cũng xuất hiện, Vệ Linh Phong xé áo mình buộc lên cổ chú ta, hi vọng có ai đó thấy sẽ tìm tới nơi này.

Xong việc mồ hôi cũng lấm tấm trên trán, y đỡ bụng ngồi xuống thở.

Chợt một lực đạo mạnh đập vào bụng y đá y bay ra sau.

“Người muốn trốn” Vệ Kiến Lập nhanh chóng chạy tới Ngự thiện phòng lấy thuốc rồi khinh công trở về. Vừa về liền thấy Vệ Linh Phong đã tự cởi trói ngồi trước cửa. Tức giận ông ta xuất chưởng đá vào bụng Vệ Linh Phong.

Vệ Linh Phong bị đá đau tới mồ hôi lạnh toát ra, nước mưa ướt đầm áo y, y chợt thấy rất lạnh. Bụng từng đợt co bóp dữ dội, ngón tay y cầm xuống đất tới bật máu.

“A...” Vệ Linh Phong không kìm được hét lên.

Hài tử như sợ hãi đạp loạn trong bụng y.

Toàn cơ thể Vệ Linh Phong co cứng lại, y cảm thấy có dòng nước ấm chảy ra.

Máu đỏ hào cùng nước mưa xung quanh Vệ Linh Phong.

Vệ Kiến Lập thấy y nằm trên đất, điên cuồng tới đạp mạnh lên bụng Vệ Linh Phong, theo mỗi lần đạp máu tươi lại chảy ra nhiều hơn.

Vệ Linh Phong cơ hồ muốn ngất đi.

“Nghiệt chủng giỏi lắm, người dám giở trò” Vệ Kiến Lập lại đạp một cái khiến Vệ Linh Phong bay đập lưng vào tường. Y rơi xuống rù rượi như điều đứt dây, miệng học ra một búng máu.

“Người không còn muốn lấy ta đổi lấy một sinh cơ nữa sao” Vệ Linh Phong lấy tay lau vết máu trên mặt, y cố giữ cho tinh thần tỉnh táo nói.

Vệ Kiến Lập nghe vậy liền dụ đi.

“Được, trò vui còn ở đằng sau”

Lại nói Phượng Huyền sau khi nghe tin Vệ Linh Phong sắp sinh liền bãi triều chạy tới Dục Tú cung liền thấy cung nhân bị đánh mê được ngắt hết, Vệ Linh Phong thì biến mất.

Nhanh chóng phân phó người đi tìm, Huyền Phượng cũng mặc trời mưa, chạy khắp hoàng cung tìm kiếm nhưng không thấy. Lúc hần đang định cưỡi ngựa chạy ra cung tìm kiếm thì nô tỳ ở Ngự thiện phòng tới dâng mảnh áo của Vệ Linh Phong. Coi như ông trời có mắt vị cung nữ này biết nơi mèo con thường hay tới.

Tính tới khi Phượng Huyền dẫn quân tới tiểu viện nhỏ cạnh hoàng cung, Vệ Linh Phong đã mất tích năm sáu canh giờ.

Vệ Kiến Lập đứng trước cửa tiểu viện, hai ngón tay bóp vào yết hầu Vệ Linh Phong. Còn Vệ Linh Phong không thể thê thảm hơn. Huyền Phượng thấy mặt y trắng bệch, hạ thân đang chảy máu, bụng dưới lớp áo pháp phồng kịch liệt, hai tay y ôm bụng run rẩy, tim như bị bóp chặt.

“ Huyền Phượng, ta đợi ngươi khá lâu đấy” Vệ Kiến Lập cười nói.

“ Ngươi muốn gì” Huyền Phượng lạnh lùng hỏi.

“ Đơn giản thôi hoàng đế bệ hạ, một chiếc xe ngựa, để ta cùng nghiệt chủng này rời khỏi hoàng thành. Sau khi chạy thoát ta sẽ trả y lại cho ngươi. Mau suy nghĩ đi Phượng Huyền, y sắp sinh thời gian không còn nhiều đâu. Ha ha ha” Vệ Kiến Lập biết bản thân đã bức Phượng Huyền vào con đường quần bách liền cảm thấy rất hài lòng.

“ Chuẩn bị xe ngựa” Phượng Huyền ra lệnh.

Vệ Kiến Lập không thương tình ném Vệ Linh Phong lên xe rồi đánh ngựa ra khỏi thành.

“ A a a a a a” Vệ Linh Phong yếu ớt nằm trong xe kêu rên, từ lúc nước ối phá bụng y đau đớn tăng lên rất nhiều. Xe ngựa xóc nảy càng làm y khó chịu, khom người nôn ra nước.

Vệ Kiến Lập điều khiển xe ngựa chạy lên một ngọn núi, nơi đó là chỗ hắc sát giấu một phần tài sản của Vệ gia.

“ Xuống xe” Vệ Kiến Lập thô bạo kéo áo Vệ Linh Phong đẩy y đi trước. Mỗi bước đi đều khiến y khó khăn vô cùng.

Huyền Phượng cùng cấm vệ quân đang ở cách đó không xa, hắc nhìn Vệ Kiến Lập thô bạo đẩy Vệ Linh Phong, lại thấy Vệ Linh Phong mỗi bước đi đều nặng nề mà hận không thể phanh thấy Vệ Kiến Lập.

Vệ Kiến Lập nhanh chóng nhét ngân phiếu vào người rồi lay đẩy Vệ Linh Phong đi ra khỏi mật thất. Mật thất được xây dựng trên vách núi treo leo, hai bên là vực sâu không thấy đáy.

“ Hoàng thượng đã bao vây nơi này, ông có cố cũng không thoát được đâu” Vệ Linh Phong nói.

“ Còn có người trong tay Phượng Huyền sẽ không dám làm gì ta” Vệ Kiến Lập tự tin nói.

Vệ Linh Phong khẽ cười, không kịp để Vệ Kiến Lập kịp phản ứng, y buông mình xuống vực.

“ Vệ Linh Phong” Huyền Phượng lập tức hét gọi tên y, Tam vương gia ở bên cạnh liền lấy cung bắn xuyên qua yết hầu Vệ Kiến Lập. Vệ Kiến Lập chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra liền tắt thở.

Huyền Phượng dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bên bờ vực thì nghe thấy có tiếng người nói:

“ Mau kéo thần lên”

Thì ra Vệ Linh Phong từ lúc tới đây đã quan sát rất kỹ, bên bờ vực có một đoạn rễ cây mọc chồi ra, khi nhảy xuống y đã nhanh chóng bám lấy đoạn rễ cây này.

Phượng Huyền vội kéo người lên, rồi ôm chặt vào lòng, nỗi sợ hãi mất đi Vệ Linh Phong vẫn rõ mồn một trước mắt.

Vệ Linh Phong cảm nhận một chút hơi ấm từ cái ôm của Huyền Phượng rồi cầm tay hắc nói:

“ Hoàng thượng, hài tử muốn ra đời rồi”

Huyền Phượng lúc này mới nhớ ra Vệ Linh Phong sắp sinh liền gọi thái y tới, sự tình cấp bách, sản đạo của Vệ Linh Phong cũng đã mở đủ mười phân nên không thể về hoàng cung được nữa, đành tiếp sinh ngay tại chỗ.

Lều bạt nhanh chóng được dựng lên, Vệ Linh Phong một thân ướt đầm nước và máu nằm trong lòng Huyền Phượng, Lâm thái y tỷ mỉ kiểm tra sản đạo của y.

“ Công tử đã mở đủ rồi, bây giờ xin theo lời lão thần mà rặn xuống”

Vệ Linh Phong gật đầu

“ Aaaaaaaaaaaaa! Phù phù! Ừ aaaaaaaaaaaaaa! Phù phù” Vệ Linh Phong nắm chặt tay Huyền Phượng, gần như kiệt sức sau mỗi lần rặn, mồ hôi chảy thành giọt, đầu tóc rối loạn nhưng hài tử vẫn ngoan cố ở trong bụng y

“Cố lên công tử, một chút nữa thôi” Lâm thái y động viên.

Vệ Linh Phong lại há mồm hít khí, theo cơn đau mà rặn xuống.

“Ư...ư...ư...ư...ư...ư...ư” Rồi lại hết hơi mà rũ xuống ngực Huyền Phượng

“Thai nhi bắt đầu di chuyển xuống rồi, rất nhanh công tử có thể gặp tiểu hoàng tử rồi” Lâm thái y thấy Vệ Linh Phong dần dần đuối sức, đầu của hài tử mãi chưa thấy đầu trong lòng gấp tới nỗi lực phủ ngũ tạng xoắn lại vào với nhau nhưng vẫn phải cố trấn tĩnh.

Để Vệ Linh Phong thở một chút rồi lại thúc giục y

“Công tử lại một lần nữa nào”

Vệ Linh Phong cố làm theo lời thái y, nhưng dày vò từ sáng tới giờ khiến thần trí y càng ngày càng mơ hồ.

“Học...học...học” Y thở dốc.

Huyền Phượng thấy Vệ Linh Phong mãi chưa sinh cũng vội vã hơn

“Lâm thái y, sao còn chưa sinh”

Lâm Tuyên lấy tay lau mồ hôi đã chảy thành giọt trên cái trán già nua của ông

“Công tử không đủ khí lực, hài tử cứ tới được nửa đường liền bị thụt lại. Hiện tại hài tử đã xuống tới hạ thể không thể ép phúc thúc thai được, chỉ dựa vào một mình công tử thôi”

“Thái...y...hài tử sẽ không sao chứ” Vệ Linh Phong suy yếu hỏi

“Nếu không nhanh chóng sinh ra, hài tử sẽ bị ngạt, e khó sống” Lâm Tuyên thành thật trả lời

“Ta...cố...lại...lần...nữa” Âm thanh Vệ Linh Phong vô cùng mỏng manh.

Vệ Linh Phong lấy hết khí lực bản thân, dường như lấy sức lực cả một cuộc đời đau thương của y mà rặn

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Phượng Huyền! Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!” Vệ Linh Phong thảm thiết kêu, từng tiết như dây xéo tim Huyền Phượng

“Oaaaaaaaaaaaaa” Hài tử cuối cùng cũng sinh ra nhưng trong một sát na hài tử trôi ra ngoài Vệ Linh Phong cảm thấy đau tột độ, cơn đau làm y ngất đi

“Sinh rồi, là hoàng tử, chúc mừng hoàng thượng” Lâm Tuyên thở ra một hơi, bế hài tử lên rồi cắt rốn cho tiểu hoàng tử.

Phượng Huyền nhìn qua hài tử một chút rồi quay lại nhìn Vệ Linh Phong thì phát hiện ra y đã ngất từ bao giờ, nếu không phải y còn mỏng manh thở, Phượng Huyền liền nghĩ hẳn đã mất đi Vệ Linh Phong mãi mãi.

13. Chương 13

Hai năm sau, Vệ Linh Phong vì sinh hoàng trưởng tử lập tức phong làm hoàng hậu. Bá quan văn võ dưới điện can gián liền bị ánh mắt sắc lạnh của Phượng Huyền làm cho không dám mở lời.

Lại nói Vệ Linh Phong sau khi sinh Phượng Lâm liền hôn mê hai tháng mới tỉnh lại, lúc tỉnh lại thì biết do xương cốt yếu, lại vị Vệ Kiến Lập ném qua ném lại, thêm áp lực khi sinh xương chậu liền bị vỡ. Hai chân liệt hoàn toàn.

“Cha, hôm nay Uyển Thanh tỷ tỷ bảo Bảo Bảo cô cô ngày mai sẽ vào cung chơi” Phượng Lâm rất thích Bảo Bảo cùng Bảo Bảo chơi rất vui, phụ thân cùng phụ hoàng rất sủng ái cô cô nên cô cô muốn chơi gì, làm gì cũng được cả, khiến Phượng Lâm cũng được nghịch theo.

“Nhóc con, muốn cô vào cung để nghịch ngợm hả?” Vệ Linh Phong ngồi trên xe lăn, yêu thương mà búng mũi nhử tử.

“Đâu có ạ” Phượng Lâm nói nhưng sự háo hức trên khuôn mặt lại phản bội bé.

“Nghịch ngợm cũng không sao, nhưng không được để bị thương” Phượng Huyền từ bên ngoài bước vào sân đình.

Hắn tới bên xe lăn của Vệ Linh Phong, cúi xuống ôn nhu hôn Vệ Linh Phong. Hai năm này, tình trạng của Vệ Linh Phong ngày một xấu, Vệ Kiến Lập đã chết nhưng ám ảnh về quá khứ luôn quanh quẩn bên y, thời gian y thanh tỉnh càng ngắn.

“Hoàng thượng” Vệ Linh Phong đặt tay lên bàn tay Huyền Phượng, cùng nhìn nhi tử chạy chơi. Khung cảnh một nhà ba người ấm áp và hạnh phúc biết bao.

“Phượng Lâm” Phượng Huyền giơ ngọc tỷ ra trước mặt bé con.

Phượng Lâm lạ lẫm nhìn ngọc tỷ vừa sáng vừa đẹp.

“Có muốn không?” Phượng Huyền hỏi.

Tuy Phượng Lâm không biết vật này là gì nhưng đồ đẹp thế, phụ hoàng lại hỏi bé có muốn không đương nhiên là bé gật đầu rồi.

Phượng Huyền hài lòng nhìn nhi tử của mình, đưa ngọc tỷ cho Phượng Lâm, vô vô đầu hài tử.

“Huynh chơi xấu” Tam vương gia không cam lòng. Phượng Huyền mãi mới tìm ra một vị danh y có thể chữa bệnh cho Vệ Linh Phong nhưng bệnh tình cần từ từ điều trị, ba đến năm năm có thể lâu hơn nữa mới bình phục. Vì vậy liền muốn đem chuyên triều chính đổ lên đầu Tam vương gia, Tam vương gia không cam lòng liền nói, nếu Phượng Lâm muốn làm hoàng đế thì thần đệ sẽ phụ giúp ấu đế. Phượng Huyền nghe vậy liền cầm ngọc tỷ tới hỏi Phượng Lâm.

Sau đó, Phượng Huyền nhanh chóng viết chiếu thoái vị trở thành thái thượng hoàng, ôm Vệ Linh Phong lên núi chữa bệnh.

Danh y tên Tố, họ Hoàng, tự Duật, ngụ tại núi Hoang Ngu.

Thật ra vấn đề lớn nhất của Vệ Linh Phong là bệnh tinh thần, Hoàng Tố dùng các phương pháp quái dị cuối cùng cũng khiến Vệ Linh Phong tốt dần lên đồng thời chữa thương ở hông cho y.

Vì thế, tình hình hiện tại là Vệ Linh Phong không còn phát bệnh nữa, chân cũng đi lại được nhưng Huyền Phượng cứ ủ rũ không thôi.

Ngồi uống rượu bên Tam vương gia mà thái thượng hoàng cứ thở dài khiến Tam vương gia cũng bức mình.

“Hoàng huynh, huynh có việc gì thì nói ra, cứ thở dài thế này đến đệ cũng phiền”

“Đệ cũng hay tới thăm ta mau cho ta ít nhận xét, tâm ý của Vệ Linh Phong đối với ta là thế nào”

“Thế nào là thế nào, đến con cũng sinh rồi, huynh còn muốn gì nữa?” Tam vương gia phát cáu.

“Y chưa từng nói yêu ta” Huyền Phượng chán nản nói.

A! Tam vương gia nghĩ, vấn đề này quan trọng rồi đấy.

Vì thế trên núi Hoang Ngu diễn ra đủ màn hài hước của Phượng Huyền cùng Phượng Văn để bức Vệ Linh Phong nói ra chân tình, còn Vệ Linh Phong vẫn bình chân như vại, hàng ngày cùng Hoàng Tố câu cá.

Phượng Huyền lại ủ rũ không vui, hắn ngồi thẳng xuống bậc thanh bên đình, hóng gió mà uống rượu.

Linh tinh linh tinh.

Gió mang theo âm thanh.

Vệ Linh Phong từ từ bước lại gần rồi ngồi xuống, lấy bầu rượu bên cạnh Phượng Huyền ngửa đầu uống.

“ Chuyện thần nói yêu hay không nói yêu người quan trọng đến thế sao?” Vệ Linh Phong hỏi.

“ Quan trọng. Người chuyện gì cũng giữ trong lòng ta cảm thấy không tự tin về tình cảm của người với ta” Phượng Huyền nói.

“ Hoàng thượng muôn vàn chăm sóc, Vệ Linh Phong sao lại không cảm động” Vệ Linh Phong ôn nhu nói.

“ Vậy sao người không nói yêu ta” Phượng Huyền chất vấn.

“ Thần yêu người” Vệ Linh Phong nói.

Phượng Huyền ngạc nhiên tới mức hóa đá.

“ Ta yêu người, Vệ Linh Phong”.

Phượng Huyền nói rồi nắm lấy tay Vệ Linh Phong.

Mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-linh-phong>